

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Vánoce 2024

Vánoční cukroví

Oslava narození našeho Pána Ježíše Krista je v naší zemi spojena s mnoha tradicemi, včetně pečení speciálního cukroví. Dny a týdny před Vánocemi většina rodin peče a zdobí, aby při slavnostní tabuli, i pro návštěvy, bylo něco zvláštního a lahodného. Osobně „miluji“ třeba vanilkové rohlíčky, takže moje milá maminka mi každý rok upeče krabičku jen pro mě. ☺

Letošní předvánoční čas dostalo vánoční cukroví v naší farnosti zcela nový význam. Doposud to bylo zpestření, pošimráni chuťových buněk a dopřání si něčeho pro sebe. Když se na faře v Rané sešlo 5. prosince 142 kg čerstvě napečených dobrot, každý by pochopil, že je něco jinak. Ano, letos se v naší farnosti nepeklo jen pro vlastní potřebu rodin a známých. Letos jsme se připojili k myšlence udělat hezčí Vánoce lidem, kteří při zářijových povodních přišli o dům, o majetek, o blízkého, o klidný spánek. Velká hromada krabic plných vánočního cukroví putovala do městyse Mikulovice u polských hranic, kde dobrovolníci uspořádali Vánoce pro všechny vyplavené. Přišlo asi 300 místních, dostali večeri, hrála hudba, děti tančily, každá rodina odcházela domů s krabičkou cukroví a s dárky, které zase přinesli jiní dobrodinci. Cukroví najednou nebylo už jen možností sobecky si osladit život, ale silným důkazem nezištné lásky křesťanů ze 170 km vzdálené farnosti.

Milí farníci, až si budete pochutnávat letos na cukroví, a užijte si to, vzpomeňte na ty, kteří život sladký nemají.

Požehnané Vánoce i celý nový rok přeje P. Ondřej Matula

MŠE SVATÁ ZA ČLENY ŽIVÉHO RŮŽENCE NA RANÉ

V pátek 25. října po večerní mši svaté, kterou otec Ondřej sloužil právě za členy Živého růžence ve farnosti Raná, jsme se sešli k malému posezení v místním komunitním centru. Říjen je růžencový měsíc, tak jsme ho využili k vzájemnému popovídání si nad zákusky a čajem. Bylo to milé setkání s těmi, kdo se po celý rok zapojují do ŽR a denně se pomodlí desátek růžence podle rozpisu na celý rok.

Chci touto cestou poděkovat všem, kteří vytváří toto společenství – je nás 40 členů a denně se dohromady pomodlíme 2 celé růžence. Vždyť je pro nás tato chvíle tak moc důležitá, proto vytrvejme v tomto rozjímání o životě Panny Marie, která se za nás přimlouvá v nebi.

Všichni v tomto společenství jsme otevření novým členům. Pokud se budete chtít podílet na každodenních modlitbách, dejte mi vědět.

M. Pavlišová

JIŽNÍ AFRIKA

Dne 21.11. 2024 se konala přednáška v Komunitním centru v Rané o cestě otce Jana Linharta a jeho přátel Jižní Afrikou. Otec Jan s námi ve své prezentaci sdílel nádherná místa, která navštívili. Viděli jsme fotografie a videa pláží, vln oceánů, Stolové hory, nekonečných zelených kopců, vinic, osamělých vesnic, měst i obyvatel při jejich běžném každodenním životě, spousty rostlin a živočichů. Z fotografií ze mší a interiérů kostelů, jsme získali povědomí o křesťanském životě tamních obyvatel. Dozvěděli jsme se, že se nejdelší vodopád světa – Tugela nachází v Národním parku Royal Natal v Dračích horách a pod jeho zdokumentováním jsou podepsaní Češi.

Účelem cesty do Jižní Afriky bylo, mimo jiné, i vysledování stop brněnského rodáka Zdeňka Čížkovského, který byl v roce 1948 nucen emigrovat. Po třech nelehkých letech se dostal až do Jižní Afriky, kde strávil 40 let svého života. Působil u národa Zulů jako misionář, dále jako nemocniční kaplan v Durbanu a pracoval ve farnosti města Pinetown, než se vrátil zpátky do Čech. Během prezentace nám otec Jan přehrál několik autentických nahrávek, ve kterých oblát Zdeněk Čížkovský vypráví o svém životě, studentských letech i o svých přátelích a lidech, se kterými se setkal v emigraci.

Určitě budu mluvit za všechny zúčastněné, když zde napíšu, že se už nyní těšíme na další vyprávění z cest, na které se náš milý otec Jan určitě chystá a zároveň bych mu i touto cestou chtěla poděkovat za to, že s námi své cestovatelské zážitky takto sdílí.

P. Gregorová

NOVÁ SKAUTSKÁ KLUBOVNA VE SKUTČI

Na zahradě ZŠ Komenského se podařilo zrealizovat projekt výstavby nové skautské klubovny. Myšlenka vznikla již před několika lety, kdy hledal náš nový chlapecký oddíl nějaké vhodné zázemí. Díky ochotě vedení školy jsme mohli několik let využívat zahradní domek na školní zahradě. Viděli jsme, že školní zahrada uprostřed města je dobré a bezpečné místo pro naši činnost a je tak využita pro děti a mládež i v od-

poledních hodinách.

V roce 2019 vznikly první návrhy, město schválilo záměr a naše členka, architektka Petra Kocourková (Bíšková), zpracovala studii. Následně pan projektant Lukáš Bezdíček, rodák ze Skutče, zpracoval projektovou dokumentaci. V roce 2023 se nám podařilo získat dotaci od ministerstva školství ve výši 9,1 mil. Kč, rychle

jsem upravil projekt, dopracovali prováděcí dokumentaci, vybrali dodavatele a během jednoho roku proběhla vlastní výstavba. Celkové náklady na projekt, včetně přípojek, chodníků a kompletního vybavení, jsou zhruba 15 mil. Kč. Nakonec jsme získali další dotace, prodali jsme starý nevyhovující skautský dům, ve sbírce jsme získali již více jak 700 tis. Kč, a tak se nám podařilo zajistit financování bez úvěru.

Za projektem jsou tisíce hodin práce několika dobrovolníků, tolerance a svatá trpělivost našich rodin a trvalá podpora mnoha dobrých duší. Pevně věříme, že nová klubovna bude dobře sloužit stávající i budoucím generacím skautů a bude poskytovat dobré zázemí pro skautskou činnost. Jako skauti rádi spolupracujeme s farností a myslím si, že je to i dobrý pastorační prvek. Srdečně Vás zveme na slavnostní otevření nové klubovny, které proběhne v pátek 10. ledna 2025 od 14 do 20 hodin, formou otevřených dveří s aktivitami pro děti a skautskou kavárnou. Přijďte se podívat.

Jan Bárta – vedoucí projektu výstavby nové skautské klubovny

Milé děti,

v evangeliu se píše o tom, jak Panna Maria přišla

na návštěvu za Alžbětou. Máte rádi návštěvy? Představte si, že za vámi na návštěvu přijde váš velký kamarád. Můžete si spolu hrát, pak si spolu dáte prima svačinu... Těšily byste se na takovou návštěvu? Určitě ano.

A zrovna tak měla Alžběta radost z návštěvy Panny Marie.

Návštěvou můžeme druhému člověku udělat radost. Není to těžké, a přitom to druhého potěší. Podobně jako mnoho dalších věcí. Rozdělit se s druhým, pomoci s úkolem, pochválit.

Když Panna Maria přišla k Alžbětě, měly z toho radost obě. A Alžběta poznala, že Panna Maria čeká miminko – Pána Ježíše. A z toho měla radost ještě větší. I nám, když se snažíme dělat druhým radost, je Pán Bůh blízko.

Už zbývá jenom několik dní do Vánoc. Celý advent jsme připravovali svoje srdíčko, aby se v něm Pánu Ježíši líbilo. Snažme se tedy celý život dělat druhým lidem radost, abychom mohli být Pánu Bohu blízko jako Panna Maria s Alžbětou.

A dnešní úkol. Na obou obrázcích je vidět Panna Maria a svatá Alžběta. Najdeš mezi obrázky 15 rozdílů?

E. Bártová

Kilka, kilč, štítek kilky, panty, rohož, džbán, obuv, rukávy, oděv u krku, vlny, tvar okna, mříž, délka závoje Panny Marie, závoj sv. Alžběty.

SV. MIKULÁŠ VE SKUTČI

Dne 01.12.2024, na první adventní neděli, po ranní mši svaté do naší farnosti zavítal vzácný host, svatý Mikuláš. Na začátku ho přivítal pan farář Linhart a předal mu slovo. Svatý Mikuláš dětem a všem přítomným krátce povyprávěl svůj život. Poučil je, aby si ho nepletli se Santa Klausem a dědou Mrázem. Děti si pro něho připravily básničky a písničky. Slíbily mu, že se budou snažit být i nadále hodné také příští rok. Každému odvážlivci, který se s ním přišel pozdravit, předával balíčky s dobrotami. Větším dětem také dal obrázky na vybarvování. Svatý Mikuláš také obdaroval pana kostelníka. Všechny přítomné povzbudil k rozdávání radosti svým blízkým.

Filip a Filípek Peregrinovi

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Co bych si přál nejvíce na Vánoce?

- abychom mohli být všichni společně doma
- abych nebyl na Vánoce v nemocnici, ale doma
- prožít Vánoce v klidu, pohodě, s dětmi
- něco na ryby
- zdraví
- abychom byli všichni zdraví
- aby o Vánocích nebyl nikdo sám
- klid a pohodičku
- klid
- pohodu bez stresu
- počítač
- večeri
- židli ke stolu
- LPS – postavička
- Lego
- Notebook

A. Kozderková

ROZHOVOR S P. TOMÁŠEM HOFFMANEM

Letošní adventní duchovní obnovy se ujal P. T. Hoffmann z Vesmíru, který i přes svoji velkou vytíženost odpověděl na několik otázek:

Můžete se nám prosím v krátkosti představit, prosím?

Pocházím z katolické rodiny, ze 4 bratrů, já jsem druhý nejstarší. Do odchodu na vojnu a potom do semináře jsem žil v Letohradě (nar. v Ústí nad Orlicí). . Během studia teologie přišel pád režimu, takže mi pak byla umožněna formace i druhá polovina studia v zahraničí – Loppiano (formační centrum Hnutí fokoláře) a Řím (Lateránská univerzita.)

Svěcený na jáhna jsem v červnu 1994, na kněze o rok později.

Již jako jáhen a potom dalších 5 let jako kněz jsem byl spirituálem Biskupského Gymnázia Bohuslava Balbína v HK. Pak jsem byl rok v Pardubicích jako kaplan, pak necelých 5 let v královéhradecké posádce jako vojenský kaplan (2 mise v Iráku) a teď mám s dalšími již 18 let na starosti pastorační mládeže v KHK diecézi a stabilně žiji v DCŽM Vesmír v Deštném v Orlických horách.

Kdo Vás přivedl k víře a co následovalo?

Na mé víře mají největší podíl rodiče svým svědectvím života ... a to opravdu ve všech rovinách. Dostal jsem tento veliký dar! Není dne, kdy bych si to neuvědomil. No ale potom i farnost, kamarádi, v určitém věku úžasné společenství spolustudentů, několik kněží ...! Je to krásná cesta, kde se cítím být spíš jako aktivní divák, kterýž sleduje a snaží se přidat!

Někde jsem četla informaci, že jste válečný veterán a byl jste na misích, jak se k tomu přijde?

Ano, jsem válečný veterán, protože jako voj. kaplan jsem byl na 2 misích v Iráku: 2003 s polní nemocnicí, 2004 s jednotkou voj. policie. Celkem 6 měsíců. Tak jsem k tomu přišel ☺!

Kde působíte a co je náplní Vaší práce?

Jsem 18 let „Na Vesmíru“, což je již 32 let Diecézní centrum života mládeže. (Kromě toho jsme též farářem v daném místě – tedy v Deštném v O. h.).

Snažíme se spolubratrem knězem Janem Barborkou a 4 mladými lidmi vytvářet stabilní prostředí přijetí mladých lidí, kteří na Vesmír jezdí průběhu celého roku. Kromě mladých lidí jezdí i organizovaně školy na pobyty v přírodě či lyže ... A v některých obdobích mají velký zájem i rodiny s dětmi. Vesmír je skutečně místem života otevřeným pro každého mladého člověka. Dát tomuto místu život bylo doslova prorocké – z Ducha svatého. Tuto touhu měl bývalý královéhradecký biskup Mons. Karel Otčenášek.

Musíte mít dar „mládež“ zaujmout a umět s ní komunikovat.

Hm, to skutečně nemohu hodnotit. Ale to, že tam jsem už 18 let a zdá se, že místo plní poslání, ukazuje, že nějaké dary asi od Pána mám ...? Ale velmi často se cítím úplně neschopný a vlastně nevhodný. Velikým darem ale je to, že Vesmír funguje týmově a v týmu jsou stále mladí lidé – vyměňují se. Stárnu jenom já ☺ !

Rozzlobí Vás snadno někdo? Čím nejčastěji?

Hm, myslím si, že každou chvíli, ale ... jsou to většinou věci typu, že někdo opakovaně se nechce zapojovat a žije si po svém, a ještě strhuje pozornost jen na sebe. Ale ... to je v každém případě jiné. Není to spíš rozzlobení se, ale určitá bolest ...! Možná to znáte vy, kdo jste rodiče...?!

No a zlobí mne stále větší závislost na mobilech a skrze ně na ... mnoha věcech ... i špatných. To je velická výzva, co s tím...? Protože síť a mobil v podstatě nejsou špatné. Je to úžasná vymoženost. Ale nezvládáme je ... i my dospěláci.

U čeho načerpáte síly? Co Vás baví?

Sport – zvláště lyžování, kolo, běh ... a toto dělám rád i sám, i ve společnosti. Spánek – mám ho málo! A nepředstavitelnou pomocí ve službě je pro mne to, že mám kněžské společenství (spolubratry), se kterými mohu pobýt, svěřit jim bolesti i radosti, jet na dovolenou. Rád si též něco přečtu, podívám na hezký film, sleduji zvláště v zimě sporty, lyžování a biatlon ...!

Psát dopis Ježíškovi jako dospělý, o co byste si napsal?

...hm, nevím, mám pocit, že mám alespoň v hmot. rovině vše. Ale ... to co mi někdy chybí je trpělivost a schopnost stále nově vidět lidi a mít je rád jací jsou, ... bez vnitřního pozuzování.

Čím je pro Vás vánoční doba?

Dobou připomínající rodinnost (která je dnes tak ohrožovaná), obdarování, klid, kolu, dobré jídlo, návštěvy, cukroví ... Děťství! A ... především Lásku Boha k nám ... - dobu, kdy Bůh "udělal most z nebe na zem"! ...A dobou, kdy by měl být sníh ☺ ! (to samo ale není podstatné).

Záslužnou práci s mladými děláte, jen vytrvejte, všechno dobré přejeme.

Děkuji za rozhovor.

R. Spilková

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA 2024

V sobotu 14. 12. 2024 se v čajovně gymnázia ve Skutči konala tradiční adventní duchovní obnova, tentokrát s P. Tomášem Hoffmannem, který působí v Diecézním centru života mládeže Vesmír v Deštném v Orlických horách.

Ve své promluvě čerpal inspiraci z textu sv. papeže Jana Pavla II., který v něm píše o Panně Marii ovlivněn návštěvou poutního místa Loreto v Itálii. V Loretu se nachází tzv. Svátá chýše, podle legendy údajný dům Panny Marie, přenesený sem anděly z Nazareta ve 13. století. Po vzoru této stavby začaly být budovány tzv. loretánské kaple – loretý po celém světě. (Např. i Pražská Loreta se známou zvonkohrou.)

Nejde zde o to, jestli a jak andělé dům skutečně přenášeli (realističtější verze hovoří o tom, že „svaté kameny z domu Panny Marie“ nechal převést představitel jednoho ze starořeckých států jako dar u příležitosti svatby své dcery), ale o to, že chýše – dům je ikona – tedy konkrétní, hmatatelný předmět a může posloužit naší víře.

Panna Maria při Vtělení přijala Ježíše jako konkrétní člověk a stejně tak Ježíš přijal

konkrétní tělo/lidství z Panny Marie. My jsme také zváni k životu s Ježíšem Kristem v našem konkrétním lidském těle s našimi omezenými schopnostmi a i nemocmi.

Tato chýše – dům – je místo/domov, kde žila Svatá rodina skrytým a obyčejným způsobem života. Naše rodiny obvykle žijí také všedním a obyčejným způsobem života, důležité jsou mezilidské vztahy a žít v našem aktuálním životě, tam kde jsme a s tím co máme, poctivě a pravdivě.

Máme být zasvěceni pro Boží království, toto zasvěcení je pro všechny, pro každý životní stav, už jen to, že jsem křesťan znamená, že jsem vyvolený a mám také určitou odpovědnost za sebe i za druhé.

Mezilidské vztahy mohou být dotekem nebe i dotekem pekla, na nich vidíme prožívání času a věčnosti. Někdy je to bezčasí, jak v kladném, tak v záporném prožitku a přejeme si, aby daná situace trvala „věčně“, nebo aby co nejdřív skončila.

Měli bychom Boha brát do svého konkrétního života, snažit se Boží požehnání vnímat ve všem a neumíme dohlédnout/domyslet všechny následky („všechno špatné je pro něco dobré“). Bůh je stejně s námi pořád, měli bychom se pokoušet hledat Boží vůli ve všem, ovšem každý z nás je jedinečný člověk a používá k tomu své individuální schopnosti/danosti, není to popírání sama sebe. I přesto bychom se měli snažit udržet/udržovat svou víru.

Důležité je žít přítomností, protože „nevíme dne, ani hodiny“. Bůh přichází ke mně teď, stále, tady, to je to, co dokážeme ovlivnit, minulost ani budoucnost nemáme ve svých rukou.

Role, důstojnost a rovnoprávnost ženy – Panna Maria a s ní všechny ženy byly povznese-ny událostí Vtělení. Ve společnosti je potřeba docenit roli mateřství. Ženy a muži se v některých rolích mohou zastoupit, v některých ne.

Každá lidská práce má svoji důstojnost, Ježíš i jako Syn Boží v Nazaretě pracoval a ve svém životě chtěl být nazýván „synem tesaře“, už tím je práce požehnaná. Důležité je také pracovat společně, i s těmi nám svěřenými (i když

to bývá pomalejší a nedokonalé), protože všichni zúčastnění se tím něco naučí.

Mariánská zbožnost je o tom, že skrze Marii bychom měli dojít k Ježíši. A pak s Ježíšem jít za lidmi, být pro ně čitelným „dopisem“. Nejsem to já, kdo obrací lidi, ale jsem nástroj Boží, Bůh koná, já s ním spolupracuji. Máme svobodnou vůli, to je naše výsada i náš problém. Ovšem Bůh dokáže použít i to, co jsme zkazili a projevít/ukázat nám dobro. Nemáme Pannu Marii, ostatní lidi kopírovat, protože jsme každý jedinečný, ale inspirovat se jimi do činností ve vlastním životě.

Duchovní obnovy se účastnilo odhadem asi 65 lidí z našich farností.

O jedné přestávce došlo k nehodě, kdy jedna ranská farnice spadla ze schodů a zranila se, někteří účastníci akce poskytovali praktickou první pomoc, včetně přivolání záchranky.

Na zraněnou paní jsme mysleli v modlitbách a doufejme, dá-li Bůh, že bude v pořádku.

Jinak o přestávkách byla také možnost adorace a svátosti smíření (3 kněží). Po dopoledním bloku přednášek následoval oběd a odpoledne byla duchovní obnova zakončena společnou modlitbou růžence a mší sv.

Nejbližší duchovní obnovy budou postní – pro ženy v Rokoli, pro muže v Králíkách a společná opět na gymnáziu, která bude 5. 4. 2025 s P. Tadeášem Róbertem Spišákem, opatem premonstrátů z Želivi.

J. Burešová

ROZHOVOR S KARLEM ČÁSLAVSKÝM

Poslední srpnovou neděli tohoto roku byla v Radčicích, na soukromém pozemku manželů Čáslavských, otcem Linhartem, zasvěcena Panně Marii nová kaplička. Jak vznikl nápad k tomuto, v dnešní době ne zcela běžnému počínu, a kudy vedla cesta k jeho realizaci, o tom přinášíme rozhovor s Karlem Čáslavským.

Představíš se, prosím, nejprve trochu našim čtenářům?

Tak, maminka byla z jedenácti dětí rodiny Kábelů v Radčicích. Já se pak narodil jako čtvrté z pěti dětí, když se provdala za Josefa Čáslavského z Prosetína. Manželství se však velice záhy rozpadlo. Maminka se s pěti hladovými krky odstěhovala do Raspenavy, kde se po konci druhé světové války doosidlovalo pohraničí. Jeden z maminčiných bratrů zde již žil a pracoval jako předseda zemědělského družstva.

No, aby nás maminka sama uživila a v čistotě jsme chodili, dřela na poli od úsvitu k večeru samému. Pak nasytit tolik strávníků třeba bylo, pomýt nádobí, poklidit. Do noci tak maminka tu prala, žehlila, ponožky štepovala na naběrače natažené, anebo štrykovala nám svetrů, či ponožek potřebných. Jen pramálo času k odpočinku mamince zbývalo.

A jelikož s větším věkovým odstupem starší sourozenci měli již jiné zájmy, než dohlížet na kluka předškolního, a nejmladší bratr skrze obrnu dětskou převážně po nemocnicích a lázních pobýval, vyrůstal jsem tak říkajíc „na ulici“. Šili se mnou všichni čerti, jak říkali sou-družky učitelky ve školce. Často připomínaly, že z „divokých vajec“ musím být.

Když stal se trvalým členem rodiny, po dlouhých pobytech ve zdravotnických zaříze-ních, nejmladší bratr Ládik, brzy jsem shledal, že ten se stává středem pozornosti maminky a nejbližšího okolí. A asi někde tady, ohlížím-li se dnes s odstupem času zpět, začala má

„kariéra“ vedoucí k titulům darebák, syčák, lump, gau-ner, a mnoha dalším, jimiž označujeme člověka nehodného!

Neb lotrovinami začal jsem k sobě přitahovat pozornost velice často, což mě následně provázelo od dětských let, v různých rovinách, vlastně po velkou část života. Konečně těch hříchů malých, i těžkých, toliko za život nastrádal jsem, že tolik prostoru v tomto rozhovoru být nemůže, abych jich, byť jen část malou, předestřel čtenářům. Od mládí až ke dni dnešnímu jsem prožil cestu tak rozmanitou, tu dramatickou, smutnou, tu veselou, se strhujícími, neuvěřitelnými prožitky, že jsem se, na přání blízkých a přátel, rozhodl vše zaznamenat v rozepsané již knize s pracovním názvem „ŽIVOTOPIS FLUKTUANTA“. Podařili se pak tento záměr dokončit, mohla by kniha nést klidně i titul – „OD PÁNA, PŘES DÁBLA, K PÁNU...“. Neboť tak nějak v podstatě ten můj život vypadal. Z vůle Boží jsem se nevinný narodil, snad z vůle ďábla cestu životem tisíci hříchů potřísnil, abych opět, k stáru, v sobě Pána našeho našel...

Kdy tě napadlo zásadně změnit svůj život? Můžeš se s námi podělit o to z jakého důvodu to bylo?

Abych byl na tyto otázky schopen trochu srozumitelně odpovědět, je třeba přece jenom lehce poodhalit ten můj život. Těm čtenářům, kteří mě neznají, alespoň v kostce jej přiblížit. Takže to velice stručně shrnu.

Život můj již od raného mládí provázal alkohol. Byl u drtivé většiny mnou spáchaných hříchů. U rozbití prvního manželství, u darebného přístupu k výchově dětí. U sobeckého, hříšného vedení života. Zatímco jsem v tom letitém alkoholovém „oparu“ možná baval své okolí, kamarády po hospodách, rodina strádala. Samozřejmě jak finančně, tak citově. Prostě jsem po dlouhá léta byl možná dobrý společník, ale rozhodně špatný manžel a táta. Byl jsem si té skutečnosti po celá ta léta plně vědom, však slabochem též naprostým byl jsem, neschopným něco změnit. Byť jsem se dobrovolně, v polovině devadesátých let minulého století, pokusil zbavit závislosti na alkoholu též v protialkoholní léčebně na Želivu. Marně!

Ano, to je vlastně odpověď na tu druhou část tvé otázky, z jakého důvodu mě napadlo

změnit život? Léta jsem si marně přál být lepším manželem, tátou, člověkem...

A teď tedy ke dni klíčového. Psalo se 28. září, roku 2010. Bylo to úterý, kdy jsme šli popřát k prvním narozeninám našemu nejstaršímu dnes vnukovi. Bylo mi přetěžko toho odpoledne, maje za sebou dlouhý, náročný víkendový flám! Doufal jsem, že kocovinu z hlavy vypudí „panáček“ kořalky k přípitku na zdraví připravený. Nevypudil!

Snad pomůže loknutí si slivovičky z láhve tchánovy „rezervy“ ve sklepe skryté... Nepomohlo!

„To už jsi takový prase, Karle...?“ pomyslel jsem si na schodech ze sklepení.

S večerem, po návratu domů, jsa zbaven víry, že sám jsem schopen se závislosti prokleté zbavit, zastavil jsem se na chvílku na zahradě. A zahleděl se přes skálu zde čnící k nebesům s prosbou: „Bože, jsi-li opravdu, pomoz mi, prosím, se z toho bahna vymanit!“ A Bůh mě vyslyšel! „Tak ON“ přeci je...

Je to dnes již více jak 14 let. Již nikdy od té chvíle neokusil jsem žádného alkoholu, snad ani dortíčku punčového... Nastalo to, bez čeho by se mi do té doby zdál život prázdný, nemožný... Nepil jsem! Ale co důležitější? Blízcí, sousedé, kamarádi, všichni mě v čase obdivovali, jak pevnou vůli musím mít, jak dobrý jsem... A přitom já zásluhy na skutečnosti, že nepiji, prázdné jsem nepocítoval. Já prostě jen na to již nikdy chuti nedostal. Jako bych alkohol nikdy v ústech neměl. A to bez sebemenších abstinčních příznaků! Bez jakéhokoliv odříkání si! Právě tak, jako se mi snadno podařilo „zahodit“ celoživotní zlovyk kouření. A že jsem dokázal kouřit „extraligu“!

Když uvědomil jsem si s odstupem času, jak snadné to najednou bylo, již nikdo by mi nevymluvil, že to Bůh mé prosby vyslyšel, že v zázraku mne zpět na nohy postavil... V poděkování jsem křížek vytesal, do skály vsadil a požehnat tomu nechal...

Byl to vlastně takový první krok k mému obrácení, neboť s prohlubováním mé víry následovala řada tu menších, tu větších zázraků, které provázely a dosud provází život můj, život mé rodiny...

Jak vnímá tvou proměnu tvé okolí? A jak ji vnímáš ty sám?

Po počátečních pochopitelných pochybnostech, přijala rodina tu proměnu samozřejmě s potěšením. Začal jsem vidět věci dosud přehlížené. Do hospody na mariáš jsem sic nepřestal o pátcích a nedělích s chlapy chodit, však rozpočtu domácímu se natolik ulevilo, že penízky najednou zbývaly, jak na celkovou rekonstrukci po léta zanedbávaného bydlení, tak na nějakou tu pěknou dovolenou. Začal jsem se cítit najednou nebývale silný, pln chuti do práce, do života...

Čas samozřejmě postupně přesvědčil i, zpočátku nedůvěřivé, kamarády, sousedy.

A jak sám sebe vnímám? Na to se mi snadno a hezky odpovídá. Již nevidím zrána v zrcadle toho slabocha, kterému po léta dlouhá alkohol s cigárem na rtech mantinely stavěly. Četl jsem kdesi nějaká psychologická moudra, že drogu či závislost může nahradit zase jen nějaká jiná závislost. Pokud to tak skutečně je, pak moje "nová závislost" spočívá v nekonečně uspokojujícím pocitu vítěze! V pocitu svobody! Ano, ten pocit mě, společně se spokojeností blízkých a uznáním přátel, skutečně naplňuje! Ten mi dává sílu žít v radosti. A za to vítězství denně děkuji skrze Ježíše Krista svému Pánu.

Jak to bylo s vírou ve tvé rodině? Měl jsi věřící předky?

Tak ano. Obě mé babičky byly hluboce věřící ženy. Dědy své jsem žel nepoznal. Maminka i otec věřili též. K tátovi jsem jezdil pravidelně na prázdniny. O Pánu Bohu jsme občas hovořili. Pamatuji se, že když jsem se otce jednou jako kluk ptal, zda jemu Bůh někdy pomohl, odpověděl mi, že Pán pomáhá denně, stojí-li o to člověk a otevře se.

Doma, v ložnici nad postýlkou, po celá léta visel obrázek Ježíška. Co já se ho jen v dětství naprosil, aby ochránil mou prdelku před vařečkou, či páskem, když po lotrovině trest se blížil. A co jsem se mu pak navyčítal, že stál na straně mámy!

Maminku, když v Raspenavě jsme žili, jsem před spaním slýchal modlitbu šeptat si. Však do kostela jen o pohřbech chodila. Žila s námi tam v pohraniční té vsi, kromě zmíněného již strýce, předsedy JZD a velmi angažovaného soudruha, též další jedna z matčinyh sester. A ti všichni společně jezdili dvakrát do roka, o pouti a posvícení, pomodlit se ke kapličce do Radčic. Ale v místě bydliště, v Raspenavě, tam bylo, v té podivné době, do kostela hodně „daleko“.

Vystavěl jsi na svém pozemku, v hezkém prostředí pod skalkou, kapličku. Co tě k tomu inspirovalo, jak se ten nápad zrodil?

Před mnoha roky, našel jsem při úklidu jedné kolny dva značně poškozené obrazy. Obrázek Krista a obraz jeho matky, Marie. Obrázek Ježíše byl v půlce přetržený, ale u obou našel jsem též poškozené rámy k nim. Odvezl jsem si je tehdy domů. Poškozený obraz Ježíše jsem si nejprve připnul připínáčky na dveře dílny. A začaly se dít věci...

Modlil jsem se zde, občas prosil Ježíška o přimluvu u Pána našeho. O pomoc při zdánlivě neřešitelných záležitostech, které život přinášel.

S úžasem jsem poznával, že pomoc přichází... V čase, sama na sobě, se o pomoci Boží přesvědčila i má žena.

Po těchto zkušenostech jsem sňal obrázek Ježíškův ze dveří dílny, podlepil a zarámoval, právě tak Pannu Marii. A oběma našel uctivější místo v pokoji domu. Vytvořil si s nimi

takový malý domácí oltář.

Menší, ale i významnější pomoc Boží byla přítomna. Uvažoval jsem dlouho, jak Pánu poděkovat nejen modlitbou. A pak se stalo to, co moji víru v pomoc Boží skálopevně utvrdilo!

Po celé řadě menších i větších zázraků přišel ten dosud největší.

Za dramatických okolností přišel do tohoto světa jeden z mých vnuků. Krátce po porodu byl s matkou převezen do krajské nemocnice.

Nebudu zde rozepisovat, či kopírovat diagnózy jeho neuvěřitelně komplikovaného zdravotního stavu. Závažnost celé situace vám přiblížit může naše cesta, spolu s manželkou, z nemocnice domů. Zdrčení, po oznámení nám zdravotního stavu novorozeného vnoučka, se nám vlastně ani moc domů nechtělo ... Zajeli jsme do Rosic u Chrasti zalít hrob manželčinych předků. Cestou z Rosic, směrem k Dobrkovu, jsem musel zastavit, neb pro slzy v očích špatně viděl jsem na cestu. U lípy, při silnici v příkopu, tam pomník s obrázkem Panny Marie stojí. Vystoupil jsem z auta, kde v slzách zalitá žena zůstala, poklekl na kámen u pomníčku a začal se modlit. Otčenáš, Zdravas... A prosit! Prosil jsem Pannu Marii, aby se za hošička u Pána našeho přimluvila! Prosil jsem, aby chlapci Pán alespoň rozum zachovati ráčil, přežijeli tu hrůzu, do které mu souzeno bylo se narodit...

Vstal jsem, vrátil se k ženě do auta. Bolest na srdci sic neodezněla, ale já najednou cítil tak neskutečnou víru, že Pán mě vyslyší, že jen těžko hledám slova, která dostatečně by dokázala ten pocit věrně vyjádřit, vykreslit...

A Bůh mé prosby, s přímlovou Ježíše Krista, s přímlovou Panny Marie vyslyšel. Přeskočím.

Krásný, chytrý kluk dnes bez omezení pohybu nám lítá po zahradě, chodí do školky, radostně do otevřené náruče nám skáče... U jednoho pozdějšího vyšetření hošička pak povídá snaše paní doktorka v krajské nemocnici:

“V případě toho vašeho chlapce, maminko, se snad stal zázrak!”

A my o tom nepochybovali ani na chvíličku již dlouho před tímto výrokem!

Po této zkušenosti jsme se vypravili se ženou do Izraele. Zde, se skvělým průvodcem, jenž sám v Betlémě univerzitu vystudoval, projeli jsme mnoho biblických míst, křížem krážem zemí, abychom pak v Jeruzalémě, s obrovskou úctou, poděkovali za Boží lásku u památných míst.

Zde také jsem se vlastně rozhodl, že poděkuji Pánu i ve svém rodišti, v Radčicích. Tak, abych zanechal po sobě i potomkům v generacích příštích svědectví, že obrátit se může člověk i ve věku pokročilém. Že přijme-li v sobě člověk víru, pak mohou být naše prosby vyslyšeny...

Proto jsem se rozhodl realizovat po návratu domů svůj dávný sen. Postavit na zahradě kapli. A zasvětit ji Panně Marii, před níž jsem zdrcen, cestou z nemocnice, prvně poklekl a prosil...

Jak náročná byla realizace toho snu? Přece jen to není dnes úplně obvyklé, jsi již v důchodu a stavba s vybavením kaple nesly s sebou jistě, krom spousty práce, též nemalé finanční náklady...

Tak ano, spousty namáhavé práce bylo třeba. Ale děláte-li něco s láskou, děláte to v

radosti a potom námahu zase člověk až tak příliš nevnímá.

Ještě zde musím se spokojeným úsměvem dodat, že od okamžiku rozhodnutí kapli postavit, až po její vysvěcení, byl mi opět neuvěřitelně nápomocen Bůh.

Chtěl jsem z úspor-
ných důvodů sehnat staré
cihly. Otevřu inzeráty, a
hned první mi nabídl mož-
nost zdarma si nabourat,
opucovat a odvézt cihly z
Bítovan. Prostě jsem tam
mohl zbourat starou váhu a
suť ponechat na místě. Pa-
ráda!

Pak Pán mi “poslal”

do cesty skvělé pomocníky. Stavil jsem se jednoho dne na zmrzlinu v Předhradí. Pochválil jsem prodávající pěkné sezení nové. Když mi majitelka řekla, že si lavičky manžel její sám vyrobil, utrousil jsem před ní, že kapličku stavím. A že by se mi tam takové líbily. Za pár dnů jsem zjistil, že manžela, pana Jarka Macháčka, myšlenka postavit kapli natolik zaujala, že se nabídl mi ty lavičky do kaple stvořit. Nadšení kamaráda pro věc bylo však tak překvapivě silné, že jsme s manželkou jen žasli. Neboť tento dřič a umělec zanechal na kapli obrovskou stopu. Kromě zmíněných laviček dal stavbě parádní střechu s věžičkou na zvon, krásně realizoval nápad stromu života v průčelí, a v neposlední řadě si troufl též odlít zvon samotný. Krásný zvon! Zvon, který kapli daroval! Ale pomohl mi i se spoustou dalších prací. A to vše prakticky takřkajíc “za hubičku”. No nebyla to z mého pohledu vůle Boží?

A snad každá další modlitba seslala do Radčic další a další pomoc. Kamarád ze Šumavy Láďa Šumpík přivezl trámy na střechu, krásné sošky svatých, starou Bibli, knížečky modlitební a staré, dvoukřídlé vchodové dveře. Jak jinak, než za „pěkně děkuji“.

Tu jiný kamarád krucifix poslal, tu obrázek...

Další, krásnou, obětavou a velice šikovnou pomocnicí stala se kamarádka, paní učitelka, Dagmar Kroulíková ze Skutče. Co jen ta času strávila restaurováním sošek, obrázků, knížek, starého lustru... A kromě vzácných darů pak též pomohla s výzdobou kaple, spolu s přítelem Rudou Tichým, i s terénními úpravami. Vše opět nezištně! No, neposlal mne za nimi Pán?

V terénu kol kaple, po hnojišti bývalém, kde jen v kamení kopřivy s bodlákem tu rostly, “rozlévá” se dnes „jezero kamenné“. Opukový tof dar manželů Rackových ze Žďárce. A

stačilo si kámen odvézt. Nic víc! Náhoda snad? Možná... Však já vím, odkud mi ta pomoc přichází...

Syn, manželka a někteří další přátelé pomohli dovést ten můj sen k cíli. Těm všem patří má vděčnost, můj dík.

Nekonečný dík však patří Lásce. Lásce uvnitř mne. Lásce, která byla u nápadu, provázela mě prací veškerou... Byla po celou tu dobu u obnovy mých sil ve všech dimenzích lidské podstaty, jimiž jsou tělo, mysl, duše a srdce. “

Co tedy dnes pro tebe znamená víra? Dostal jsi odpověď na všechny své otázky s vírou spojené?

Víra mi ukázala cestu! Cestu životem dnes rozjasněnou, cestu v naději... Víra mě naučila dávat i odpouštět. Dala mi pochopit smysl toho, proč jsem přišel do tohoto světa. Zdaleka nedostal jsem na vše odpověď. Ale těší mě hledat, těší mě poznávat...

Cítíš se přijatý mezi skutečské farníky?

Není to tak dlouho, co do kostela jsem začal docházet. Někoho znám lépe, někoho jen od vidění. Dlouhá léta jsem žil v domněnì, že prostředníka mezi sebou a Pánem nepotřebuji. Cesta života mě mezi věřící přivádí se značným zpožděním. Ale jsem rád, že jsem ji našel! A rád se blíže poznám s každým, kdo ve víře kráčí ke stejnému cíli. K Pánu našemu...

Blíží se Vánoce. Jaký k nim máš vztah, co bys popřál sobě, blízkým?

Tak, jako miliony křesťanů, i já se těším na tyto svátky. O to víc, že to budou mé první svátky, při kterých mohu jít osobně ke svatému přijímání. Tolik to pro mne znamená...

Blízkým, přátelům, věřícím i bezvěrcům, všem přeji pevného zdraví toliko, by mohli v radosti si užívat darů Božích nám nabídnutých. Snad v klidnějším, lepším světě. Přál bych každému zablédnout, prožít tu nádhernou Boží lásku, kterou mně samému bylo dopřáno pocítit...

A co bych sobě přál? Abych stihl ve zbytku života přivést své potomky na cestu víry. Neboť nepochybuji o tom, že to je to nejcennější, co jim můžu dát, co pro ně mohu udělat!

A pokud bych snad svým příkladem inspiroval k hledání smyslu bytí, k obrácení, též někoho ze sousedů, přátel, pak z obrácení svého mnohonásobně se radovat budu!

Kdysi mi jeden kněz řekl: „Je dobré, že věříte v Pána Boha. Právě tak ale důležité je, ne-li důležitější, aby Bůh věřil vám“.

A tak se o to prostě snažím... Aby mi Bůh věřil!

Jak složité jsou cesty Páně...

Velká je tvoje víra, měli bychom se též nad tou svojí zamyslet...

Děkuji za rozhovor.

R. Spilková

PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA

23. prosince 2024, 15:00-18:00

Kostel Nanebevzetí Panny Marie Skuteč

Přijďte zhlédnout divadelní představení o narození Ježíška, poslechnout si koledy, projít si interaktivní stezku a pořádně si užít vánoční atmosféru! Na místě bude k dostání betlémské světlo a možnost koupit si občerstvení.

Část výtěžku akce bude věnován Azylovému domu pro matky v Hamrech a část na výstavbu nové skautské klubovny ve Skutči.

15.00 začátek akce

15.30 první představení

16.00 zpívání koled

16.30 druhé přestavení

18.00 konec akce

Téměř nekonečný příběh oprav barokní kaple svatého Jana Nepomuckého začal již v roce 2016, kdy, jako první etapa oprav, bylo zahájeno restaurování oltářního obrazu v hodnotě cca 500.000 Kč financované ministerstvem kultury. To bylo dokončeno v roce 2017 a od podzimu téhož roku je obraz zapůjčen do muzea barokních soch v Chrudimi.

V roce 2018 bylo zjištěno, že kaple vyžaduje statické zajištění. Toto bylo provedeno v roce 2019 v hodnotě 80.000 Kč. Při těchto pracích se zjistilo, že spodek kaple pod dlažbou do hloubky cca 0,5 m je prorostlý kořeny a plísní, takže podlaha se musela do hloubky 50 cm odstranit. V následujícím roce se provedla oprava vnějších omítek v hodnotě 190.000 Kč. Tato oprava byla financována z darů a to 150.000 Kč od Mons. Josefa Sochy a 40.000 Kč věnovali farníci a osadníci z Podkopčic. Až v roce 2023 se

uskutečnilo restaurování akantového oltáře, po obdržení dotace z ministerstva kultury ve výši 300.000 Kč, když v letech 2020 až 2022 byly žádosti neúspěšné. Celkové náklady činily cca 350.000 Kč.

V letošním roce byly opraveny vnitřní omítky, bylo vymalováno a položena nová dlažba. Ani tentokrát se to neobešlo bez komplikací. Při zahájení prací se byly zjištěny na dvou místech významné trhliny ve zdivu, a tak se muselo zpevnit ocelovými sponami. V důsledku to znamenalo nejen zdržení prací, ale také zvýšení nákladů o cca 44.000 Kč. Celkové náklady dosáhly cca 288.000 Kč. Tato oprava byla provedena za finanční podpory Pardubického kraje ve výši cca 150.000 Kč.

28. listopadu došlo k zpětné montáži akantového oltáře a kopie obrazu, k nerozeznání od cenného originálu. Ten je natrvalo zapůjčen do muzea barokních soch v Chrudimi. Příští rok zbývá jen zušlechtit nátěr vstupních dveří a na jarní a letní měsíce nainstalovat mříž, aby se mohli interiérem potěšit i kolemjdoucí.

V. Příbyl

VÝROČÍ FARNOSTI A KOSTELA SV. JAKUBA NA RANÉ

Na letošní rok připadá 675. výročí od první písemné zmínky o našem kostele, potažmo celé farnosti (i když dle některých pramenů by bylo vhodnější si připomínat tuto událost až příští rok, neboť existují v podstatě dvě listiny vážící se k tomuto datu, a to z roku 1349 a 1350).

Z výše nastíněných skutečností je zřejmé, že za dobu existence prošla sakrální stavba i kolatura mnohými změnami. Listiny jsou tak bezesporu spjaty s dobou vrcholného středověku (epocha krále Karla IV.). Za necelé století se však region musel vyrovnat s fatálními důsledky husitského hnutí, přičemž Raná i okolí podporovala již stoupence přijímání podobojí. Dobu konce 15. věku vystihuje celkem bohatě zdobený gotický presbytář kostela a fresky v lodi – na pravé straně zachovaná scéna Ukřižování Krista, na levé pak torza již zabilené fresky sv. Jiří – Drakobijce. O necelých 100 let déle vzniká nákladná knižní památka v podobě renesančního kancionálu Polona – Pelčického. Též se dochoval bohatě zdobený kalich, z roku 1581, jenž je nyní deponovaný ve sbírkách Národního muzea v Praze. Bezesporu důležitým mezníkem v historii našeho kostela sv. Jakuba se stalo jeho znovuvysvěcení biskupem Vratislavem z Mitrovic po nákladné přestavbě v první polovině 18. století (1719). V epoše napoleonských válek došlo k výstavbě současné fary, jak uvádí nápis na jejím průčelí, zhruba ze stejné doby se dochovaly nejstarší školní kroniky, jež vypořádají nejen o vzdělávacím ústavu, též mnohdy o poměrech v obci. Letopočet 1837 je svázán se vznikem zatím nejstarší dochované pamětní knihy kolatury. Bouřlivý revoluční rok 1848 farnost zvlášť nezasáhl (kromě zrušení roboty). V roce 1888 došlo k založení stávajícího hřbitova. Rytmus života farnosti mezi lety 1891 (encyklika Rerum Novarum vydaná papežem Lvem XIII.) až 1918 (počátek ČSR) udával proces jakési dílčí modernizace uvnitř katolické církve – vznik řady politických stran a spolků svázaných s naší konfesí. Doba tzv. první republiky (1918-1938) s sebou jistě přinesla mnoho změn v postoji státu k církvím, též k vnímání náboženských otázek v širších souvislostech. Po skončení druhé světové války (1945) lze pozorovat stále sílící vliv komunistické strany, jejíž obětí se stal roku 1949 ranský sídelní duchovní P. František Xaver Mimra. Ani v těchto těžkých letech farníci neztratili odvahu a cit pro duchovní život, přičemž v roce 1950 uspořádali tzv. Lidové misie a o sedm let déle došlo ke generální opravě fasády kostela. Jistě si tehdejší věřící byli vědomi rozsáhlých a hlubokých změn v liturgickém životě po skončení zasedání Druhého vatikánského koncilu mezi lety 1960-1963 a následného vnitropolitického uvolňování, které bylo přetrženo násilnou okupací naší země vojsky RVHP. Valnou část 70. - 80. let minulého století prožívali farníci pod vedením duchovního Václava Křivského, jenž své věřící převedl přes úskalí Sametové revoluce do, již svobodného, roku 1990, kdy bohužel v září zemřel. Jeho nástupce Ladislav Hojný nechal o dva roky později v létě provést generální rekonstrukci interiéru kostela, elektroinstalace a částečnou revizi střešní krytiny, též inicioval sbírku na pořízení nových zvonů, jež byly slavnostně posvěceny až za působení jeho nástupce P. Bohumila Šitavance v říjnu 1998 pomocným královéhradeckým biskupem mons. J. Kajnekem, též byla odhalena pamětní deska P. F.X. Mimrovi u vchodu do sakristie. Duchovní Šitavanc předal správu svých farností roku 2001 mladému a energickému nástupci Janu Uhlířovi, který celkem radikálně změnil pastorační život farnosti, jeho zásluhou byla revitalizována část fary, došlo na celkovou rekonstrukci střešní krytiny kostela (oba k roku 2004) a k úpravě parkového prostranství okolo kostela spojené s archeologickým výzkumem (2006). Jeho nástupci odvedli též nemalý kus práce: P. Jaroslav Axler (chodník okolo sakrálního objektu - 2008), P. František Hofman (generální rekonstrukce střechy na faře - 2010),

P. Tomáš Kvasnička (celková renovace oken kostela - 2016). Od srpna 2016 až do současnosti (prosinec 2024) spravuje naši farnost P. Ondřej Matula, kterému též nejsou cizí aktivity v oblasti pastorační a revitalizace objektů fary i kostela. Není bez zajímavosti, že se stal po dlouhé době opět sídelním ranským duchovním. Snad mu bude umožněno pokračovat v rozmanitých aktivitách i v dalších letech.

Na tomto místě nelze opomenout fakt, že ve většině přidružených obcí se nachází rozmanité sakrální památky – kaple, zvonice, kříže apod., o něž se starají zbožní farníci, z jejichž řad vzešlo během minulého století několik kněží: Josef Pospíšil (jubilující loňský rok 85. narozeninami), Jiří Remeš, Karel Dachovský, Karel Gregor, Václav Pavliš.

Přejme si, ať je naše ranská farnost stále živým a přátelským společenstvím a interiér kostel sv. Jakuba oázou klidu v dnešní, poněkud hektické, době! Ať se vše s pomocí Boží daří!

L. Vaňáč

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

23. 12. – Živý betlém ve Skutči

29. 12. v 15.00 – Jesličková pobožnost v Rané s divadlem z Hrochova Týnce

2. 1. – Lesní výprava dětí v Rané

4. 1. – Tříkrálová sbírka ve Skutči a Předhradí

5. 1. – Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí

5. 1. – Tříkrálový koncert v 15.00 v Předhradí

9. 1. – Farní rada v 16.30 v Předhradí

11. 1. – 22. Tříkrálový ples v KK Skuteč

15. 1. – Pastor. rada v 17.30 ve Skutči

18. 1. – Věda, víra, skauting – seminář v KK Skuteč

26. 1. – Dětská mše sv. ve Skutči

2. 2. – Dětská mše sv. v Předhradí

2. 3. – Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí

21. – 23. 2. – Postní duchovní obnova pro ženy v Rokoli

7. – 9. 3. – Postní duchovní obnova pro muže v Králíkách

12. 3. – Ekonomická rada ve Skutči

5. 4. – Postní duch. obnova na gymnáziu ve Skutči s P. Tadeášem Róbertem Spišákem OPraem., opatem z Želivi

6. 4. – Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí

16. 4. – Předvelikonoční mše sv. s gymnáziem v 8.00 ve Skutči

změna programu vyhrazena :-)

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

	Skuteč	Předhradí	Raná
Úterý - 24. 12. Štědrý den	16.00 - pro rodiny s dětmi 23.00	21.30	22.00
Středa - 25. 12. Boží hod vánoční	8.00 18.00	9.30	8.00 - Holetín 9.30
Čtvrtek - 26. 12. sv. Štěpána	8.00 11.00 - Štěpánov	9.30	9.30
Pátek - 27. 12. sv. Jana	17.00 + žehnání vína a posezení na faře	-	18.00
Neděle - 29. 12. sv. Sv. Rodiny obnova manžel. slibů	8.00 18.00	9.30	9.30 15.00 - zpívání u jesliček
Úterý - 31. 12. sv. Silvestra	15.00	14.00	16.00
Středa - 1. 1. Nový rok Matky Boží P. Marie	8.00 18.00	9.30	9.30
Neděle - 5. 1. Slavnost Zjevení Páně	8.00 18.00	9.30	8.00 - Holetín 9.30

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Skuteč: 1143388369/0800

Účet pro příspěvky na opravu fary ve Skutči: 4295878379/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Předhradí: 1144532369/0800

Účet pro finanční příspěvky pro farnost Raná: 1143545379/0800

Vydáno 22. prosince 2024 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, **Internet:** www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz